

God zorgt voor ons

Een christenmoeder schreef eens, dat zij en haar kinderen over de laatste hoofdstukken uit het leven van J. Hudson Taylor [1832-1905] in China aan het lezen waren. Zij kwamen bij de mededelingen over een tijd waarin twee der oudere zendingsposten in grote moeilijkheden verkeerden. Toen aan de kinderen gevraagd werd wat zij wel dachten van de wijze waarop Taylor gereageerd zal hebben toen hij daarvan vernam, antwoordden zij: Hij huilde, viel op zijn knieën en bad. De kinderen waren stomverbaasd toen zij hoorden hoe zijn reactie in werkelijkheid was geweest. Hij bad, als een belijdenis: Jezus, ik rust, ja rust, in de blijdschap van wat U bent; ik ontdek de grootheid van uw liefhebbend hart. Wat een vrede en vertrouwen in Gods liefdevolle zorg legde hij hier aan de dag! Wat een geloof dat de God van alle macht in de hemel en op de aarde alles in de hand heeft, ook in een nog zo moeilijke tijd. Zo'n geloof ontwikkelt zich niet van de ene dag op de andere.

James Hudson Taylor vernam toen hij 17 of 18 jaar oud was, de roepstem van God om als zending naar China te gaan. Hij wist dat hij om de roepstem in de daad om te zetten, veel geloof nodig had, want hij kende niemand in China en zou alleen op de Heer moeten vertrouwen. Hij wist dat hij niet door alleen maar te denken aan en te spreken over het geloof voldoende sterk en bereid zou worden gemaakt om de uitdaging aan te gaan. Hij moest veeleer onmiddellijk beginnen met het geloof in zijn leven gestalte te geven. Zijn hieronder beschreven belevens op financieel gebied heeft hem reeds op jeugdige leeftijd gevormd en zijn vertrouwen op de Heer daarna ook in de grote uitdagingen doen groeien.

Met 19 jaar verliet hij de geborgenheid van zijn ouderlijk huis in Barnsley [Engeland] en ging werken bij een arts in Hull om een weinig medische ervaring op te doen, wat hem in China van pas zou komen. In Hull bewoonde hij een eenvoudige kamer in een zeer arme buurt. Op een avond werd hem door een onbekende gevraagd bij hem te komen en voor zijn ernstig zieke vrouw te bidden. Toen hij met de man door de nauwe straatjes in een buurt kwam die er allesbehalve fris uitzag en een slechte reputatie genoot, greep hij naar de eenzame zilveren munt die hij in zijn broekzak had. De arts had door de drukte vergeten hem zijn loon uit te betalen en Taylor had hem er niet om willen vragen omdat hij er de voorkeur aan gaf zich in het geloof te oefenen door het in gebed te brengen. Bijgevolg had de student alleen nog maar die ene munt om iets te eten te kopen wanneer het laatste kommetje pap dat hij nog op zijn kamer had staan zou zijn opgegeten.

Toen ze bij de armzalige huurwoning waren aangekomen, ging de onbekende man naar binnen en opende de deur naar een kamer op de eerste verdieping. De kamer was schaars gemeubileerd en een flakkerende kaars zorgde voor wat verlichting. Zijn zieke vrouw lag op een stromat op de grond, met naast haar een twee dagen oude baby. Om haar heen stonden kinderen en volwassenen die de indruk wekten half verhongerd te zijn. Taylor had heel gauw door dat hij hier te doen had met mensen die er veel slechter aan toe waren dan hijzelf. O, dacht hij bij zichzelf, had ik in plaats van die ene munt maar twee munten op zak, dan konden wij samen delen. Er volgde een zware innerlijke strijd. Hij herinnerde zich de eis in Gods Woord om behoeftige mensen te helpen, hij wilde wel gehoorzaam zijn, maar als hij die ene munt zou weggeven, dan zou hij voor zichzelf niets meer kunnen kopen. Kon hij erop vertrouwen dat God zou voorzien als hij die ene munt weggaf.

Middenin zijn tweestrijd wilde hij een paar woorden van bemoediging spreken en bidden- maar zonder resultaat. De wanhopige vader vroeg toen om hulp. Aarzelend haalde Taylor het muntstuk te voorschijn en gaf het aan de vader. Daarna raakte Taylor in een opgewekte stemming. Nu kon hij het gezin vrijmoedig vertellen van een liefdevolle Vader Die in al hun behoeften voorziet. Zijn woorden versterkten zowel zijn eigen geloof als dat van het gezin. Toen zij na veel goede wensen afscheid van elkaar hadden genomen, ging Taylor zingend en overgelukkig terug naar zijn kamer. Voordat hij ging slapen herinnerde hij de Heer er aan, dat hij wel geld nodig had om de volgende dag iets te eten te kunnen kopen.

De volgende ochtend verscheen als eerste de verhuurster met een pakje aan de deur dat zojuist met de post was gekomen. Op het pakje stond geen afzender en het poststempel was niet leesbaar, zodat hij niet kon weten wie de afzender was. Het bevatte een paar glacé handschoenen en een gouden munt, tienmaal zo veel waard als de zilveren munt die hij de avond daarvoor aan de vader van het gezin gegeven had. Taylor was overgelukkig. Hij had op God vertrouwd en God had voorzien.

Dit was een der eerste stappen in het geloofsleven, die James Hudson Taylor er toe brachten de China-Inland- Mission te stichten, van waar uit jarenlang talrijke zendelingen het land in gingen om het evangelie te prediken en door wier toedoen wederom talloze mensen tot geloof in Jezus Christus gekomen zijn. Het genootschap bestaat vandaag nog onder de naam "Overseas Missionary Fellowship".

God is getrouw, maar het geloof in God wordt vaak zwaar op de proef gesteld. Taylor leerde ook de belangrijke les, dat wij niet van ons geloof afhankelijk zijn, maar van Gods trouw.

Hoe geweldig is onze God! Hoe onuitputtelijk Zijn trouw. Ook wij leven in een tijd waarin alle christenen een sterk geloof hard nodig hebben. Tot zover een belevenis van James Hudson Taylor.